

bejdere og Ungarbejdere, men ikke Lærlinge, hvis Lønvilkaar er fastsat ved individuel Kontrakt. Da Henstillinger i forskellige Fag om at yde Lærlingene et beskedent Dyrtidstillæg kun blev fulgt i ringe Omfang, forelagde Forslagsstillerne i Februar 1940 et Lovforslag om Dyrtidsregulering af Lærlingelønninger, men dette Forslag kom ikke til Behandling. Siden var Priserne stadig steget, og Spørgsmaalet var nu atter rejst af Lærlingeorganisationerne.

Forslaget gik da ud paa, at der til alle Lærlingelønninger skulde ydes et Dyrtidstillæg, saaledes at hver Lønsats i Forhold til dens Højde i Oktober 1939 forhøjedes med det samme Beløb ugentlig eller maanedlig, som *Ungarbejderes Lønninger* blev forhøjet med i Henhold til Overenskomst af 31. Oktober 1939 mellem Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund. Hvis der fremtidig skete Dyrtidsreguleringer af Arbejds lønninger i Henhold til nævnte eller lignende Overenskomster, skulde Lærlingelønningerne reguleres paa samme Maade som Ungarbejderes Lønninger.

Lovforslaget kom ikke til Behandling.

13. Forslag til Lov om Forøgelse af Arbejdsløsheds-kassernes Dageantal samt om Ophævelse af 26 Ugers Bestemmelsen m. m. (Af Alfred Jensen, Aksel Larsen og Martin Nielsen). [A. Sp. 4623].

Forelagt i *Folketinget* $\frac{5}{4}$ (F. Sp. 2061).

Lovforslaget indeholdt 3 Bestemmelser:

1. Arbejdsløshedskasserne skulde kunne yde *Dagpenge i yderligere 100 Dage* til Medlemmer, som havde opbrugt Dagetallet for saavel vedtægtsmæssig Hjælp som Hjælp fra Fortsættelseskassen; Udgifterne hertil skulde refunderes af Statskassen.

2. Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4 (*26 og 39 Ugers Bestemmelsen*), skulde ophæves. Denne Bestemmelse havde altid syntes Forslagsstillerne urimelig, men var nu blevet dobbelt urimelig, fordi Arbejdsløsheden siden Krigens Udbrud havde været saa stor, at det ikke alene ikke var unormalt at være arbejdsløs mere end Halvdelen af Aaret, men var ved at blive den normale Tilstand.